

Νὰ Γαλλικὰ συστήματα
καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.
Κορδόνα τριδίπλα κ' ἑλφαις,
χρυσῶν νικῶν βραβεῖα,
τῶν Πατρικίων ἢ κοιλίας,
κί' ἢ πλάσις ἢ Πληθβεῖα.

Καὶ λόγια κορακιστικά
καὶ σχήματα Φασουλικὰ
τοῦ κάθε λάλου καὶ μουγγοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Ζεύκια χορτάτων Βουλευτῶν,
καρτσιλαμάδες χορευτῶν,
κραιοκατάνυξις πολλή,
ποῦ διαχύσεις προκαλεῖ.

Καὶ σοβαρὰ καὶ χωρατὰ,
νέων δογμάτων σκαπανεῖς,
καὶ σκέψεις κί' ἀγκομαχητὰ
περὶ προδοῦ φωτεινῆς
καὶ μέλλοντος ἰθανικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοί,
ποῦ σοῦ κολλοῦν στὴ ράχη
τὴν φάτσα των τὴν κλασική,
καὶ βράζουσι Τουρκομάχοι
μὲ πῦρ πυρὸς ἐκλογικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Τὰ στόματα ποῦ μᾶς 'μιλοῦν
μὲ λόγους γὰρ τὸ μέλλον,
κί' ἔλων τὰ μούτρα πιτσιλοῦν
δι' ἐκροῶν σιέλων.

Τάσφαιρα κί' ἔνσφαιρα πυρὰ
εἰρήνης ἀβδίου,
ἔλα τάποκρυρα νερά
τοῦ λεκανοπεδίου.

Νάματ' ἀόρατα πηγῶν,
ποῦ δὲν τὰ βλέπουσι βλάξεις,
τὰ σύμβολα τῶν ἐκλογῶν,
τὰ φράγικια κί' ἢ βράκικαι.

Τοῦ Συμμερίπα τὸ νερό,
ποῦ σὸ μυστήριον περῶ
τοῦ Δραβφούς τὸ μπουρτερώ,
καὶ τὰ σερβεῖλα μας γυρνᾷ.

Τῆς νέας ράτσας οἱ μπλαζέ,
οἱ Μπααῆερ μὲ τοὺς Ροζέ,
Ζουρλίνδεν τῶν Ρωμητῶν Ζουρλοί,
Μουρλίνδεν φλογερῆς ματιᾶς,
ὅπου τοὺς πρέπει γὰρ στολή
Ζουρλομανδούας τῆς φωτιάς,
πληθρόντος τοῦ Κεντρικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Τὰ δίκαιά μας τὰ σεπτὰ
καὶ τᾶγραπτα καὶ τὰ γραπτά,
κί' ἀρμάτων δόξαις λαμπεραῖς
κί' ἔλαις ἢ δάφναις ἢ χλωραῖς
τοῦ μένουσ' τοῦ πολεμικοῦ,
τούτ' ἄ λ' ἔγκου, τούτ' ἄ λ' ἔγκου.

Τί συντρίματα κυτᾶζω δεξιά κί' ἀριστερά,
πλὴν ἰδοῦ κί' ὁ Περικλέτος σὺν λευκῇ περιστέρᾳ.
Νάτον... ἔρχεται τρεχάτος σ'τὸν Τρελλὸ νὰ μᾶς ἰδῇ
καὶ σ'τῆς μύτης του τὸ ράμφορ τῆς ἐληθᾶς βασιφᾶ κλαδί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. — Ὁ κατακλυσμός παρηλθε μόλις ἤλθες, Φασουλή,
μὲ τὴν ξύλινη φαμίλια, τὸ γαδούρι, τὸ σκυλί.
Δι' αὐτὸ σὲ βεβαίονε τῆς ἐληθᾶς αὐτῆς ὁ κλάδος,
ἐξελθ' ἐκ τῆς Κιβωτοῦ σου, ἄλε Νωε τῆς Ἑλλάδος.

Κρίμα κρίμα ποῦ δὲν ἦσου, Φασουλή μου φουκαρᾶ,
νὰ φρενάσης διψασμένους γὰρ τὰ δολία τὰ νερά,
ποῦ μ' ἐκεῖν ἀντιλαλοῦσαν καρφεένδες, σπήγνια, ὄρμιοι,
καὶ νὰ πῆς καὶ σὺ μιὰ γνώμη.

Εἶγε γίνε Συμμερία μὲ πολλῶν ρητόρων σάλια
κί' εἶδα κί' ἐκροᾶς αἱμάτων ἀπὸ κάμποσα κεφάλια.
Μὰ κί' ἐγὼ μὲ τσούσ ἀλλοὺς
εἶγα γίν' ὄδραυλικὸς,
κί' ἔτρεχα μανιακὸς
σ'τῆς νεροποντῆς τοῦσ σάλους.

Ἦρα Μάουζερ, Φλωμπέρ,
κί' ὀπλισμένους δυνατὰ
ἤμουσι καὶ μὲ τοὺς ὑπέρ,
ἤμουσι καὶ μὲ τοὺς κατὰ.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν μαριάρων, τῶν Ἀπτέρων τῶν Νι-
τὰ νερά τῆς Συμμερίας ἰδεῖσθε ἐθνικῶν. (κῶν,
Ἐξεχάσθηκα μ' ἐκεῖνα τὰ στρατεύματα κί' οἱ στόλοι,
κί' ὅπως λέγαμε σὲ χρόνους παρασιμένους μιὰ φορὰ
πῶς θὰ γίνῃ κάθε πῆος σὰν θὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
τώρα λέμε πῶς θὰ γίνῃ σὰν μᾶς ἔλθουν τὰ νερά.

Τί σωρὸς μηχανικοῦ,
νὰ προτάσεις ἀπ' ἐδῶ,
νὰ προτάσεις ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ δὲν πρόσβαινα νὰ δῶ.

Ἔλ' οἱ πρόην Τουρκομάχοι σχέδια νερῶν σκορπᾶνε,
κί' ἐβλεπα πολλοὺς νὰ τρέχουν καὶ τοὺς ῥώθησα ποῦ-
κί' ὁ καθέννας παρλαπίπας μ' ἀπαντοῦσε σοβαρὰ : [πάνε,
εἶπα γὰρ τὴν Συμμερία νὰ μετρήσω τὰ νερά ».

Ἐσοβέρωμα, παροχυσμός
τῆς παρελθούσης ἐποχῆς,
κί' ἐξέγερσις κί' ἀναβρασμός
κάθε Ρωμαιτικῆς ψυχῆς.

Ἐγὼ δὲ βλέπων, Φασουλῆ, τοὺς ἄνδρας τοῦ καιροῦ μου
 νὰ πολεμοῦν γιὰ τὰ νερά
 τὰ πόκρυφα καὶ φανερά,
 ἡμέρα νύκτα σκεπτικὸς ἤπῃαινα πρὸς νεροῦ μου.

Κι' ἐνῶ σφοδρὸς ἐμαίνετο καυγᾶς περὶ νεροῦ
 'στὸ φαγοπότι τῶστρωνε Βουλὴ ποῦ μᾶς τιμᾶ,
 κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος, λιβέντης τοῦ χοροῦ,
 'χόρευε τὸν Ἀράπικο καὶ τὸν Καρτσιλαμά.

Κι' ὄσους ἐπαρθερίζε παννύχιος νησιεῖα
 τοὺς 'φούσκωνε, βρὲ Φασουλῆ, τραπέζι πληρωμένο,
 κι' ὁ Κόντες τοὺς ἐχόρταινε μὲ σοδαρά κι' ἄστεια
 κι' ἔτσι γιὰ μὲ τοὺς ἔκανε τὸν Ἀγγιλομαθημένο.

Κι' ἔκανε τὸν Κιμπερλέυ,
 κι' ἔκανε τὸν Τσαμπερλαίν,
 καὶ τοὺς λέει καὶ τοὺς λέει
 καὶ τοῦ λένε καὶ τοῦ λέν.

Νὰ σαμπάνιαις γιὰ νερὸ
 μὲς 'στῆς δίψας τὸν καιρὸ,
 ἵπ' ἱπούρα, 'στὴν ὕγειά μας, φέρτε τὰ λαλούμενα,
 τὸ ρημάδι, 'πῆρε δρόμο 'στὰ καλά καθούμενα.
 Ἔλα κέρνα, παππαδιά,
 τοῦ Κουβέρνου τὰ παιδιὰ.

Τόκα μία, τόκα δύο, τόκα πέντε, τόκα δέκα,
 φέρτε καὶ καμιμὰ γυναικὰ
 μὲ κορμάκι λιγερὸ
 γιὰ νὰ σύρη τὸν χορὸ.

Κι' ἐγὼ 'ψηλὰ 'πῆδουσα
 καὶ μόνος τραγουδοῦσα :
 Ποῖς εἶδε πράσινο δεντρί,
 παππαδοπούλα τοῦ παππᾶ,
 ἐμπῆκαν κλέφταις 'στὸ μαντρί,
 καὶ τὰ δημῶδη τὰ λοιπὰ.

Κι' ἐξώδευαν ἀλύπητα Ρωμᾶνος καὶ Βουδούρης,
 δὴ τζέντλεμαν τοῦ κόμματος, γαλιάνηδες σωστοί,
 κι' ἐπέκρινε τὰ γεύματα καθένος κουσκουσοῦρης
 καὶ γιὰ τῆς λίσταις ἔλεγαν, γραμμίνας Γαλλιστί,
 ἀλλὰ κι' ἡ λίσταις ἔγιναν τῶν νηστικῶν βορά,
 τῆς Ἀντιπολιτεύσεως παιζούσης ταμπούρα.

Μὲς 'στοῦ Κουβέρνου τὴν ἀβλὴ
 γλᾶροι μαζεύτηκαν πολλοί,
 καὶ μὲ τὸ μᾶτι νηστικὸ
 ἐλίμαζαν γιὰ Κεντρικό.

Θέλουν νομίσματα χρυσᾶ,
 θέλουν μπαξίσια περισσά,
 στέλλουν μπλιζέτα καὶ κρυφαῖς
 σημειωτώσεις καὶ γραφαῖς.

Ποῦ τραβᾷς, παππαδοπαῖδι; κι Ἐυταξία τῶν γραμματέων;
 πάω νὰ κλεισθῶ μόνος; σ'τὴν Μονὴν τῶν Ἀσωμάτων.
 Μὲ δασκάλους καὶ δασκάλαις τῶν ἡμοῖρα μου γραφτὸ
 νὰ συγχύζωμαι, νὰ ρέβω, καὶ νὰ παίζω τὸν κρυφτό.

Μὲ τὴν λουπα, μὲ τὸ κιάλι,
 ἔμπρός; σ'τῆς πόρταις, ἔμπρός; σ'τῆς σκάλαις,
 μὲ φερμαρουν εἰς δασκάλου,
 μὲ φερμαρουν ἢ δασκάλαις,
 κι ἑλοένα μὲς σ'τὴ ζέστη
 μὲ διώκουν ἀπηγεῖς
 ὅπως ἄλλοτ' Ἐρινυὺς
 κ'νηγοῦσαν τὸν Ὀρέστη,

κι ἀπ' ὀπίσω κι ἀπὸ ἔμπρός μου σηκωμένα διακρίνω
 τοῦ δασκάλου τὴν διμπρέλα, τῆς δασκάλαις τὸμπρελινου.

Κι ὁ μάροδοχος μὲ τὴν ὄραν τῶν νυκτερινῶν φασμάτων,
 πάει μόνος καὶ τεπτιλί σ'τὴν Μονὴν τῶν Ἀσωμάτων,
 κι ἀμπαρῶνεται μὲ φόβον καὶ μ' ἀπόραστον τελείαν
 μήτε κανενὸς νὰ κἀνῃ, μήτε καὶ καμμιᾶς χατήρι,
 κι ὡς ὁ Χάμελετ τοῦ φωνάζω πρὸς τὴν κόρην Ὁσφίλιαν:
 ἐπήγαινε σὲ μοναστήρι, πήγαινε σὲ μοναστήρι.

Κι ἐπὶ τέλος, Φασουλή,
 πῆρε τέλος κι ἡ Βουλή,
 καὶ σ'τοὺς τόπους τῶν ἐπήγαν Βουληφόροι σὰν θρεφτά-
 εἶχαν φύγει μπακαλιάρου κι ἔγυρισανε μανάρια. (ρια,

Φασ.— Κι ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, γὰρ τὰ μάτια κτημα-
 σθενῶν ἐξ αἰτίας, (τίας,
 ἐκαθόμενον γὰρ ρωμάντο σ'τὴν Πανσέλιγνον καρσι
 καὶ κοντά μου καὶ μακρόθεν ἐλαμπύριζαν πυρσοί,
 καὶ μὲ ρόχθους καὶ μὲ φλοσβούς ἐπεροῦσα τῆς βραδραῖς
 καὶ φαρδὺς πλατὺς στρωμένους σ'τοῦ γυαλοῦ τῆς ἀμμου-
 (διαίς
 καρτεροῦσα μὲ λαχτάρα τὰ πλεούμενα τοῦ Στόλου
 νικηφόρα σ'τὸν Περαιὰ νὰ γυρίσουν ἐκ τοῦ Βώλου.

Κι ἐπερὶ ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ τὴν γλυκοριλουσα
 καὶ σὰν τὸν Θύρσι μόνος μου μὲ πόνο τῆς μιλουσα:
 «φέρετα μὲς τέλος, φέρτα μὲς, νὰ λείψουν νέοι τρόμοι,
 τόσος καιρὸς ἐπέρασε καὶ πολεμοῦν ἀκόμη.»

Ἄδρα κἀποτε ζεφύρου μυρωμένη κι ἀπαλή
 ἄσφριζε τὰ κατσαρά μου, μοῦ γαργάλιζε τὸ σῶμα,
 πλὴν ἡ Σοῦδα, Περικλέτο, δὲν βρωμοῦσε καὶ πολὺ,
 μόνο τὸση δὲ βρωμῆσα γὰρ νὰ λὲς πῶς εἶναι βρῶμα.

Καὶ τὸ θέατρον ἔκεινο τοῦ Φαλήρου τί σημό! [σαις
 μήτε χέρι, Περικλέτο, δὲν ἐκτύταζες γυμνὸ,
 μόνου ἕνα βράθου βγήκαν σ'τὴ σκηνὴ μὲ σωδρακάδα
 γὰρ νὰ πάρουν, καθὼς εἶπαν, τὴν νυκτιάτικη φρεσκάδα.
 Μὰ τί θέατρο, ψυχὴ μου! . . . σὰν Σχολεῖο, σὰν Ἐκ-
 ἤθικὴ τοῦ πάει γόνυ, [κλήροιά,
 κι ἔτρεχε σ'τὴν διδαχὴ του μὲς ἀπὸ τὴν Κηρισσιὰ
 κάθε κόμ' ἰλ φὸ κοκκῶνα.

Κι ἐπεροῦσε κορῶμένη μὲ τῆς δόξας τῆς τὰ ράχη
 δλ' ἡ ράτσα τῶν πολέμων ἢ γρινιάρου κι ἡ κλαψοῦ,

ἑτάβαζα καὶ γὰρ τὸν Κόντη πῶς πηγαίνει σ'τὸ Λουτρακί
 κι ὁ Καραπαυλὸς πῶς φεύγει σ'τὰ λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ,
 κι ἔλεγα κι ἐγὼ νὰ πάω σ'τὰ λουτρά τοῦ Βιαρῆς,
 ὄλοι ψῆφο τοῦ Μερκούρη καὶ σ'τοῦς Ἀττικάρχας πρῆς.

Ὁ λαοφιλὴς Μερκούρης ὑποψήριος τοῦ κόσμου,
 καὶ δικός σου καὶ δικός μου.
 Πάντα χαρκατῆρ γενναῖος, πάντα λιγερὸς λεβέντης,
 καὶ τοῦ πρέπει δίχως ἄλλο νὰβῃρ Δήμαρχος ἀφέντης.

Περ.— Ἦλθε δὲ κι ὁ Θεοδωράκης μὲς ἀπὸ τὴν Κηρισ-
 μὲ φρεσκάδα καὶ ὄροσιὰ [σιὰ
 τοὺς πιστοὺς νὰ κατηχήσῃ
 κι ὑποψήριον νὰ χρίσῃ,
 κι ὑπενωθίμει σ'τοὺς φίλους μεγαλεῖα περασμένα,
 μὰ κατὰλαβε τὰ σκοῦρα καὶ δὲν ἔχρισε κανένα.

Ὁ Μερκούρης, ὁ Μερκούρης, τὸν σηκῶνουνε σ'τὰ χέρια
 καὶ τοῦ ρίχνουνε περιστέρια.
 Ὅλοι ψῆφο τοῦ Μερκούρη
 κι οἱ Κοτζαμπασηδῆς σκοῦροι.

Φασ.— Γεγά του γεγά του, ζήτω, μπράβο,
 κι ὁ λαὸς ἐπῆρε κάβο.

Ἐκανε Νοσοκομετο, ποῦ φεγγολοεῖ καὶ λάμπει,
 κι ὁ καλένας λαχταρᾷ
 ν' ἀρρωστήσῃ μὲς φορὰ
 καὶ πηδῶντας μὲς νάμπη.

Καὶ τὸν ἀρρωστο τὸν Δῆμο, πρὶν γὰρ πάντα τὰ κορῶση,
 σὰν γιατρὸς θὰ προσπαθῆσῃ ζωὴ λίγη νὰ τοῦ δώσῃ.

Μούρις, μπουρίς καὶ σηκούρις,
 ζήτ' ὁ Δήμαρχος Μερκούρης,
 ὁ κομαδάκης τῶρα θέλει
 Δήμαρχο τοῦ τὸν Μερκούρη,
 μὴ θυμῶνις, κὺρ Μικελή,
 καὶ δὲν σ' εἴπαμε καμποῦρη.

Περ.— Ἀκονίζονται γὰρ τοῦτον λαϊκῶν ρητόρων γλωσ-
 καὶ γ' αὐτὸν στοιχηματίζω μὲ δραχμὴ μὲ πεντακόσαις,
 κι ἔλα τῶρα, Φασουλή,
 ψηφροφῶς ντεριτλή;

μ' ἕνα φάσφορο νὰ παίει σ'τοῦ Μερκούρη τὸ σαλόνι,
 ποῦ κορμῆλο δὲν πέφτει καὶ καρφίτσα καὶ βελόνι.
 Κόβει τὸν τζακιῶν τὸν βῆχα, κόβει τὸν τζακιῶν τὴν φέρα,
 καὶ γ' αὐτὸν ἄ; ἔχρη χάρι, δὲν θὰ φῆς στηλιάρη τῶρα.

Διασῆμου νευρολόγου, Μιχαῖλ τοῦ Κατσαρά,
 περὶ νόσων φρενιτικῶν σπουδαϊστάτων βιβλίον,
 ἔχει γνῶσις, ἔχει πείρα, κι ἐπιστήμιον μὲ φορὰ,
 διας τὰς φρενοπαθειᾶς σωφρονέστατ' ἀναλύων.
 Καὶ λοιπὸν σ'τὸν νευρολόγον δόξα καὶ τιμὴ μεγάλη,
 τὸν μοχθήσαντα νὰ βγάλῃ
 τὸν περίπυτον τὸν τόμον, ποῦ χρειάζεται πρὸ πάντων
 σ'τὸ κλεινὸν Φρενοκομεῖον τῆς πατρίδος τῶν γιγάντων.

Μα λ λ λ α κ ο υ β ἄ ρ α, δηλαδὴ μὲ φέρα ξακουμένη,
 σπῆτρο μόνου, πετακτῆ, κι ἐκτάκτως τυπωμένῃ,
 τοῦ Νικολάου Λάσκαρη, σπουδαίου φαρμαδόου,
 δοκιματότου κομφοῦ κι ἀξίως διαφηροῦ.